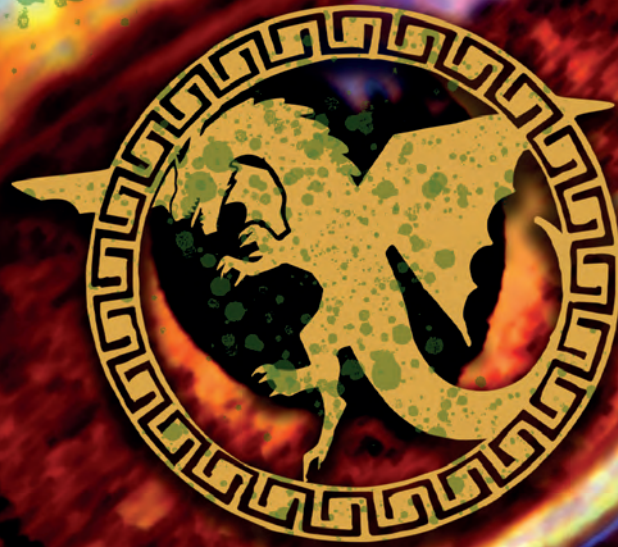
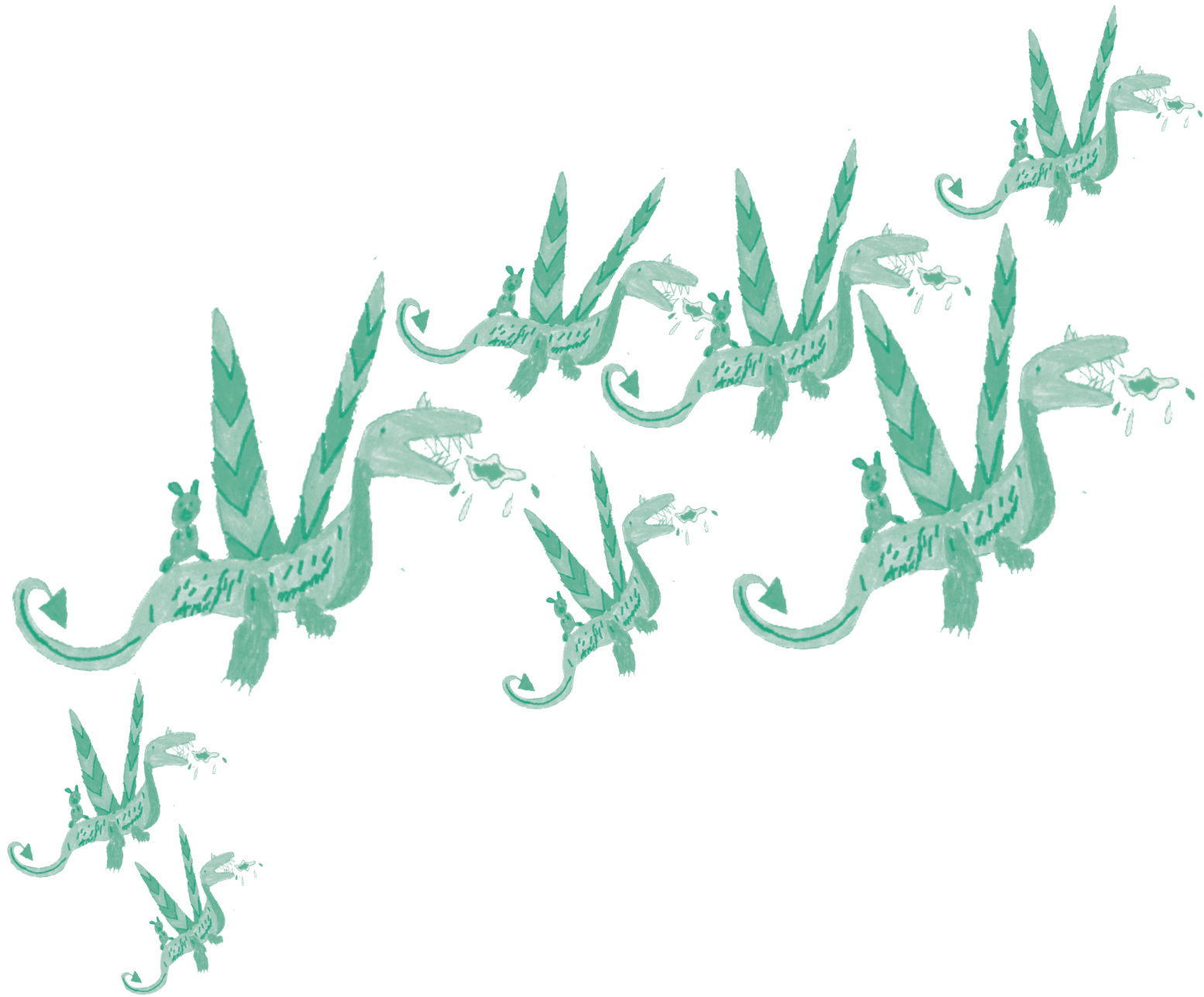

DRAKENBANK

Jessie Veraverbeke

DRAKENBANK

De mythe over de groenkleurige drakenbanken

Inhoudsopgave

De avond van Halloween	7
Thuis	13
Eén november	15
Wakker van de deurbel	24
De bioscoop	27
Bijna ochtend	36
Eén jaar later	61
Nawoord	64
Colofon	65

De avond van Halloween

Ik kijk om me heen en vraag me af waarom ik eigenlijk naar hier wilde komen. Hier is zoveel lawaai dat ik er hoofdpijn van krijg. Misschien was ik beter thuisgebleven, maar hier sta ik dan... op een Halloween Evenement en verkleed als een zombie. Mijn handen voelen koud aan, want mijn handschoenen ben ik vergeten. Om ze toch wat warm te houden, steek ik ze onder mijn oksels. Het lijkt niet veel te helpen. Ik kijk om me en neem de omgeving in mij op. De meeste mensen zijn eng verkleed, maar één klein meisje vormt daarop een uitzondering. Ze heeft zich vermomd als een lief, roze spookje. Ze ziet er prachtig uit tussen alle afschrikwekkende Halloween kostuums, tot ze onverwacht, verstijfd blijft staan en begint te schreeuwen. Wacht, denk ik, schreeuwt ze omdat ze mij zag? Ik ben gekleed in zwarte lappen die mijn melkwitte gezicht laten afsteken. Mijn ogen zijn zwart omrandt voor een doodse blik en mijn lippen zijn paars gestift om er verkleumd uit te zien. Maar dan merk ik dat ze kijkt naar een grote man die dicht bij haar staat. Hij is verkleed als een enge clown uit de film Chucky. Het meisje lijkt het maar een eng gezicht te vinden, een traan van angst rolt over haar wang. Vervolgens draait ze zich weg van de clown omdat ze hem niet durft aan te kijken. De verklede man merkt de tranen van het meisje op.

'Je hoeft niet bang te zijn,' zegt hij met een rustige stem.

'Het is maar een vermomming. Net als alle andere mensen, omdat het deze avond Halloween is.'

Hij haalt een lolly uit zijn jaszak en toont deze aan het meisje. Een vreemd gevoel overvalt me. Niet aannemen, denk ik terwijl ik op het duo afloop.

Toen ik zelf een klein meisje was, leerde mijn moeder me om nooit snoep van vreemden aan te nemen en gewoon hard weg te rennen. 'Bijten en slaan is op zo'n moment toegelaten!' had ze gezegd.

Ja, mijn moeder overdreef misschien wel, maar niet iedereen heeft altijd goede bedoelingen. Steeds sneller loop ik op het paar af, en af en toe moet ik iemand een duw geven om dichterbij te komen of om het meisje niet uit het oog te verliezen. Intussen komt een vrouw bij het meisje staan van wie ik denk dat ze haar moeder is. 'Hier ben je, dicht bij mij blijven. Ik kan je moeilijk vinden hoor, tussen al die mensen!'

Nu ben ik vlakbij en kan ik haar beter verstaan. Ze is helemaal niet boos op haar dochter en wrijft de tranen weg die op de wang van het meisje rusten.

'Leentje, je hoeft echt niet bang te zijn. Niets is echt eng, het zijn maar mensen die zich verkleed hebben' zegt ze terwijl ze het puntje van haar neus kust. Een opluchting komt over me heen. Alles is goed. 'Neem de lolly maar als je hem graag zou hebben.' Met mama bij zich, kan het roze spookje weer glimlachen.

'Ik weet wel dat je niet echt een enge clown bent, hoor!' zegt ze dapper terwijl ze haar hand toch nog voorzichtig uitsteekt om de lolly aan te nemen. Haar mama kijkt haar aan en zegt: 'Ben je niets vergeten?'

Daarop glimlacht het meisje breed.

'Dankjewel meneer', zegt ze. De enge clown zegt niets en kijkt hen maar grimmig aan. Het doet me twifelen over de bedoelingen van de man, maar de vrouw en het meisje worden intussen alweer opgenomen in de Halloween stoet. De enge man blijft nog even in mijn gedachten hangen, en ik denk terug aan toen ik een klein meisje was. Ik mocht de film Chucky thuis nooit kijken. Pas wanneer ik een keer ging logeren bij mijn nichtje, keken we hem stiekem samen.

Superblij was ik bij de start, maar toen de film enger werd, had ik mijn trillende handen verborgen onder de deken.

's Avonds kon ik zelfs niet meer slapen. Op een nacht ben ik dan maar opgestaan, zoekend als een dwalende, grijze muis op onze krakende zolder. Het was de enige plaats waar ik uiteindelijk een pop kon vinden in een antieken houten koffer. Mijn angst had ik moedig onderdrukt terwijl ik haar in een plastic zak had gestopt. Die had ik meermaals dichtgeknoopt zodat ze toch niet kon ontsnappen wanneer ze wakker werd. Op kousenvoeten had ik de pop vervolgens bij het huisvuil gegooid voordat ik snel terug naar binnen rende en de achterdeur sloot. Zo, dacht ik toen, geen levende poppen in mijn huis. Ik geef de film nog steeds de schuld van mijn poppenfobie.

Ik wrijf over mijn voorhoofd alsof ik daarmee de opkomende hoofdpijn kan verjagen. Ik ben moe, want ik heb de afgelopen nacht niet goed geslapen. De buurvrouw had het nodig gevonden om 's nachts bij de voordeur haar kat te roepen. Die was alweer een nachtje aan het rondzwerven.

Ik herinner mezelf eraan dat ik de buurvrouw de volgende keer maar eens moet vragen om haar kat vroeger binnen te halen, en dat roepen op straat kan misschien wel in een dorp maar toch niet in een stad? Misschien ga ik beter terug naar huis.

Sneeuwvlokjes dwarrelen intussen al naar beneden. De Brugse kasseien beginnen zelfs al wat glad aan te voelen. Mijn vrienden zouden hier ook rondhangen op het feest, maar ik besluit om hen niet te gaan zoeken. Toch heb ik niet veel zin om 's nachts alleen naar huis te wandelen normaal gesproken brengen zij me naar huis. Dan maar de snelste, kortste route nemen, denk ik. Daarvan loopt een stukje dwars over het O.L.V - kerkhof. Het lijkt misschien niet zo'n goed idee, net op deze dag van het jaar. Ik geef mezelf echter niet de tijd om er verder over na te denken. Het is te koud om te treuzelen en hoe sneller ik wandel, hoe sneller ik thuis ben. Misschien had ik mijn outfit toch wat overdreven, want nadat ik twee straten van het Halloween feest wegloop, kijkt een man die zijn auto parkeert, verschrikt mijn richting uit. Een misplaatst binnenpretje doet me houterig zijn richting uit stappen terwijl ik een happende beweging met mijn mond maak. Pas wanneer de man wegduikt in zijn auto, voel ik me schuldig. Straks krijgt die arme man een hartaanval, denk ik en ik wandel maar snel door.

De man blijft in zijn auto zitten tot ik uit het zicht ben verdwenen. Nog een honderdtal meters en dan ben ik aan het O.L.V- kerkhof. Wanneer ik uiteindelijk de roestige hendel van de toegangspoort vastneem, verander ik in een angsthaas. Het lijkt ineens veel kouder. Even denk ik aan terugkeren, maar dit is nu eenmaal de kortste weg naar huis. Ik haal diep adem en probeer rustig te blijven. 'Niet bang zijn', spreek ik mezelf moedig toe, 'Weldra ben je bij het straatje dat naar huis leidt'. De Halletoren slaat opeens twaalf uur.

DRAKENBANK

Fictieverhaal
Met als inspiratiebron de stad Brugge.

Jessie Veraverbeke

Colofon

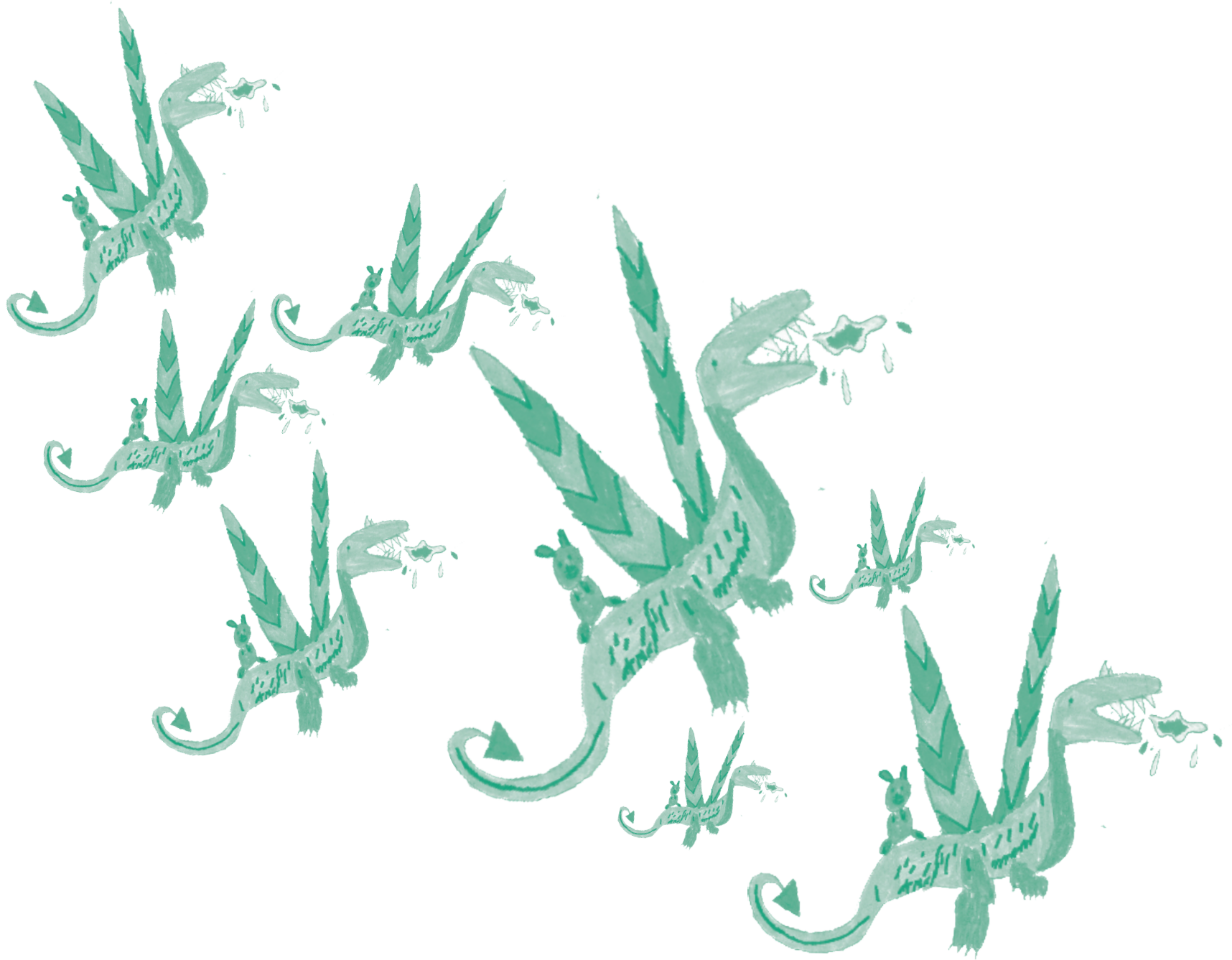
© 2023 Leonon Kinderboeken
www.leononkinderboeken.nl

© Auteur Jessie Veraverbeke
www.veraverbekejessie.com

Tekeningen: leerlingen Brugse basisscholen
Opmaak: Maricolen Brugge

ISBN 9789492618535
BISAC JUV002270

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

DRAKENBANK

Geïnspireerd
op de
Brugse
bankvoet.

Een Brugs drakenverhaal.

Na het halloweenfeest wandelt Noor naar huis. De kortste weg loopt door het kerkhof. Het is er donker en Noor struikelt. Ze valt in een verwaarloosd graf dat van een ontdekkingsreiziger blijkt te zijn.

Het enige dat door haar hoofd spookt is: wat moet ik doen? Ze neemt haar aansteker en houdt het vlammetje bij de grond. In de aarde vindt ze een skelet, een schatkaart met aanwijzingen en een doorzichtig koffertje met een blauw, gespikkeld ei.

Noor leest de aanwijzingen bij de kaart zorgvuldig door. Tot haar verbazing blijkt het ei van een draak te zijn. Wat nu? Moet Noor de instructies volgen? Moet ze voor het eitje zorgen? Wat betekent dit voor het leven van Noor en haar mama?

Jessie Veraverbeke is een liefhebber van tekenen, schilderen en schrijven. Ze houdt van de zee, maar ook van de stad. Zo verwerkte ze de stad Brugge in dit verhaal.

www.veraverbekejessie.com

LM
LEONON
KINDERBOEKEN

9 789492 618535 >

